

неповнолітнього представника органу опіки і піклування. Ці особи можуть залучатись як законні представники неповнолітнього й у випадках, коли участь у справі батьків неповнолітнього може завдати шкоди його інтересам. Також у ч. 3 ст. 488 КПК України зазначено, що у виняткових випадках, коли участь законного представника може завдати шкоди інтересам неповнолітнього підозрюваного чи обвинуваченого, суд за його клопотанням, клопотанням прокурора чи за власною ініціативою своєю ухвалою має право обмежити участь законного представника у виконанні окремих процесуальних чи судових дій або усунути його від участі у кримінальному провадженні і залучити замість нього іншого законного представника.

Отже, інститут законного представництва забезпечує право неповнолітнього підозрюваного чи обвинуваченого на захист. Можливість замінити законного представника у разі його невідповідності виступає додатковою гарантією дотримання прав і законних інтересів неповнолітнього підозрюваного у кримінальному провадженні.

Одержано 19.04.2019

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН
ФАКУЛЬТЕТУ № 6**

УДК 343.97–053(477)

Владислава Анатоліївна НАКОНЕЧНА,

студентка групи Ф6-ПЗдср-18-1 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук Филітська В. І.

**ПРИЧИНИ ТА ШЛЯХИ ЗАПОБІГАННЯ МОЛОДІЖНІЙ
ЗЛОЧИННОСТІ**

Проблеми молодіжної злочинності є надзвичайно об'ємними, складними та невичерпними. Уявляється, що кожне суспільство повинно ставити перед собою завдання продовження свого існування, а для цього необхідно приділяти максимальну увагу різного роду внутрішнім та зовнішнім процесам розвитку країни.

Для України одним з найважливіших завдань є забезпечення соціального становлення і розвитку молоді, її самореалізації, залучення молодих громадян до соціально-політичних та економічних перетворень та вирішення їхніх нагальних проблем. І якщо у найближчі декілька років у цьому напрямку нічого не зміниться на краще, наша держава ризикує назавжди залишитись без майбутнього.

Серед причин формування злочинної поведінки молоді в українському суспільстві є:

- байдужість батьків, насильство в сім'ї, педагогічне насильство, інформаційне насильство;
- недостатній рівень правової свідомості та культури у молодіжному середовищі;
- урбанізоване середовище, яке надає можливість ухилитися від контролю з боку батьків, інституту освіти;
- низький соціальний статус, в основному нав'язаний соціальним оточенням, завищені вимоги до суспільства;
- домінування мікрогрупового контролю з боку однолітків (особливо у підлітковому середовищі), бажання бути таким як всі, страх стати ізгоєм.

Основним напрямком профілактики правопорушень та запобігання злочинності ресурсами ВНЗ вважається право-освітня і право-виховна робота, яка може здійснюватись у різних формах і методах: надання правової інформації і знань, пропаганда здорового способу життя за участю лікарів та психологів, формування патріотизму і системи загальнолюдських цінностей, а також негативного ставлення до злочинності та злочинної поведінки, залучення до акцій, благодійних і патріотичних заходів, сприяння розвитку індивідуальних нахилів, підтримка студентського самоврядування, залучення студентської молоді до процесу правового виховання у своєму середовищі та ін.

Крім того, є низка заходів, що спрямовані як на профілактику правопорушень, так і відповідають напрямкам молодіжної політики: створення спільних з громадськими організаціями проектів із запобігання злочинності серед молоді, залучення студентів до міжнародних проектів регіональних та всеукраїнських правозахисних організацій; залучення студентства до контролю за дотриманням прав молоді, зокрема на освіту; залучення можливостей Управління юстиції, Управління освіти, УМВС, Державної пенітенціарної служби, Управління соціального захисту населення.

Слід зазначити, що молодіжна злочинність – це складна і багатоаспектна проблема, вирішення якої вимагає відповідного рівня методичного забезпечення, наявності методичного інструментарію для одержання необхідної інформації. Недосконалість існуючих статистичних форм збору й обробки інформації, наявність надлишку часом не потрібної інформації і відсутність відомостей, гостро необхідних для прийняття ефективних управлінських рішень.

Одержано 14.04.2019

